

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 р 61/2025
20.06.2025. године
Београд

Врховни суд, и то судија Бранислав Босиљковић, одређен Годишњим распоредом послова за одлучивање о жалбама у поступку заштите права на суђење у разумном року, у правној ствари предлагача АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Радиша Јовић адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р4р 1/2025 од 19.05.2025. године, донео је 20.06.2025. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Р4р 1/2025 од 19.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4р 1/2025 од 19.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор предлагача којим је тражио да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року у предмету тог суда Гж1 2243/24. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, без навођења конкретних законских разлога.

Одлучујући о изјављеној жалби, на основу члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 386. ЗПП у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и члана 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни суд је нашао да жалба предлагача није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба поступка из члана 374. став 1-3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Жалбом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба поступка из става 2. наведеног члана, а не наводи се ни конкретна процесна одредба коју првостепени суд није применио или је погрешно применио и тако учинио битну повреду одредаба поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 25.07.2018. године поднео тужбу против тужених ИГМ „Младост“ ДОО из Лесковца и „Триглав осигурање“ АДО из Београда, ради накнаде нематеријалне штете. Тужбу против туженог осигуравајућег друштва тужилац је повукао. Решење првостепеног суда о повлачењу тужбе 18.03.2019. године било је побијано жалбом у делу којим је одлучено о трошковима

поступка. О тој жалби надлежни другостепени суд је одлучио решењем од 19.12.2019. године. Рочиште у поступку против туженог привредног друштва, заказано за 16.03.2020. године, није одржано због проглашеног ванредног стања на територији Републике Србије услед пандемије Covid19, а рочишта заказана за 09.07.2020. године и 09.09.2020. године нису одржана због оправданог одсуства поступајућег судије. Одлуком председника првостепеног суда од 24.09.2020. године одступљено је од распореда примљених предмета и овај предмет додељен у рад другом судији. Рочиште заказано за 20.11.2020. године није одржано због болести пуномоћника предлагача. На припремном рочишту од 20.01.2021. године одређен је временски рок од 12 месеци. Током поступка изведени су докази вештачењем и саслушањем странака и сведока. Првостепеном пресудом П1 147/20 од 10.05.2022. године делимично је усвојен тужбени захтев. Одлучујући о жалбама странака другостепени суд је решењем од 02.02.2023. године укинуо наведену првостепену пресуду и предмет вратио на поновно суђење. Након поновљеног суђења донета је пресуда П1 29/23 од 29.02.2024. године, којом је тужбени захтев делимично усвојен. Поводом жалби странака предмет је достављен Апелационом суду у Нишу 18.07.2024. године. На седници већа тог суда од 10.01.2025. године одлучено је да се закаже расправа за 11.02.2025. године, која није одржана због обуставе рада адвоката. Расправа одређена за 27.03.2025. године није одржана због болести судије известиоца, а следећа је одређена за 05.06.2025. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени суд је правилном применом материјалног права одлучио о захтеву предлагача за заштиту права на суђење у разумном року.

Дужина трајања поступка у конкретном предмету од седам година, сама по себи није довољна да би се утврдило да постоји повреда права тужиоца на суђење у разумном року. Судови су у овом спору, имајући у виду и друге околности - оправдане разлоге због којих у одређеним временским периодима није поступано, предузимали радње без дужих застоја у поступку. Надлежни другостепени суд је одлуку о жалбама странака, изјављеним против прве првостепене пресуде, донео у року од девет месеци, а поводом жалби које су странке изјавиле против друге пресуде првостепеног суда одлучено је да се одржи расправа након које ће бити правноснажно одлучено о тужбеном захтеву.

Из тих разлога, по оцени Врховног суда, нису основани жалбени наводи предлагача о погрешној примени члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, због чега је на основу члана 401. тачка 2. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗВП, одлучено као у првом ставу изреке.

Предлагач није успео у поступку по жалби, па је зато одбијен његов захтев за накнаду трошкова тог поступка, применом чл. 153. ст. 1. и чл. 154. ЗПП.

Судија

Бранислав Босиљковић, с.р.

**Поука о правном леку:
против овог решења није дозвољена жалба.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић